

Jak smutne są domy, w których płaczą ściany,
beźmiłosne klamki od dawna zapadły,
gdy tata nad ranem powraca pijany
i mamie makijaż fioletem ubarwia...

Jak dziwne są domy, gdzie obce są ściany,
dzieciaków wyrwanych - z objęć matek, ojców,
bo sąsiad gorliwy doniósł zaniedbanie,
twierdząc, że je stale widzi brudne, głodne.

Przedziwne są domy wyposzczone z ciepła,
które rzadko goszczą swoich lokatorów -
goniących karierę, przy codziennym pędzie,
mówiących pośpiesznie rankiem do widzenia.

Ale najstraszniejsze są szkielety domów
dawno porzuconych, niczym psy bezpańskie,
w których ścichły głosy dzieci i dorosłych,
bo koszmarna wojna wepchnęła w tułaczkę.

A w tułacze lęki o niepewną przyszłość
wyjdą na spotkanie pod rękę z nadzieją,
bowiem najważniejsza nieprzerwana linia
życia i rodzina, która jest w komplecie.

Wkrótce mury domu na nowo odżyją,
kiedy w nich zabiją najgorętsze serca,
nawet jeśli runą, to więzi rodzinne
będą trzymać mocniej, niż najtwardsza cegła.

Nie zapłaczą nigdy uczuć bezdomnością,
w pustce ramion matek, ze strachem przed ojcem,
ale z zaufaniem spiszą nowy rozdział
życia, które szczerze los im podarował.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.